

hvis Tab man frygter fremfor Alt. Naar en æret Taler har udtalt sig imod Straffen for Hoer, saa kan jeg ikke være enig i denne Opfattelse. Jeg troer, at Hoer er en Gjerning af en saa strafbar Natur, en saadan Krænkelser og Forsyndelse imod Ægteskællen, at det vilde være urigtigt, om der ikke for en saadan Gjerning blev fastsat en ikke saa ganske ubetydelig Straf. Jeg troer, at det var den samme ærede Taler, der fandt en Mangel i Lovudkastet med Hensyn til, at der ikke fandtes Bestemmelser om Straffe for Krænkelser af Brevhemmeligheden udenfor Postvæsenets Omraade. Jeg finder ligesom det ærede Medlem, at Brevhemmeligheden er det saa vigtigt at bevare ukrenket, at der er Anledning til at vedtage Straffebestemmelser for Krænkelser deraf. Jeg skal ikke her vidtløftigt gaae ind paa Lovforslagets Enkeltheder, men jeg kan dog ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa adskillige Punkter, saameget mere, som det er rimeligt, at vi ikke faae Udvalg nedsat, hvorfor det turde være desto nødvendigere, nu at faae fremhævet de Punkter, i hvilke man muligt maatte ansee det rigtigt og ønskeligt, at Endringer finde Sted. En æret Taler har med Hensyn til § 10 udtalt sig angaaende den der foreslaaede Maade af Livsstraffens Fuldbyrdelse, nemlig ved Faldøxe. Ligesom den ærede Taler vil ogsaa jeg bede lagt Mærke til det Skrift, der for nogen Tid siden er blevet henlagt i Bøsesalen, nemlig et Skrift af Pophysus Holst i Ringkjøbing. I dette Skrift fremhæver Forfatteren meget udtrykkeligt, at Halskugning er forbunden med svære Lidelser. Naar man overhovedet skal beholde Dødsstraf, troer jeg, at man maa gjøre den saa mild og smertefri som muligt, og forudsat, at det nu virkelig forholder sig saaledes, som den nævnte Forfatter udtaler, at Hængning er forbunden med ulige ringere Smerte, ja, at den, som han endogsaa gaaer saa vidt at formene, næsten slet ikke er forbunden med Smarter, saa vil jeg henstille, om man ikke i Humanitetens og Menneskelighedens Navn burde bestemme denne Maade at udføre Livsstraffen paa fremfor den anden mere smertefulde, nemlig Halskugning. I § 29 omtales legemlige Straffe, nemlig Rotting og Miis; men der

findes ingen Bestemmelse om, paa hvilket Sted af Legemet Straffen skal anvendes.

Det er fra flere Sider fremhævet, at Anvendelsen af disse corporlige Straffe paa Nhyggen kunde medføre Fare for Helbredet, men da disse Straffe jo meget godt ved at anvendes paa et andet Sted af Legemet kunne foranledige den samme Svie og Smerte, som tilsigtes, men hvor de ikke vilde medføre nogen Fare, saa vil jeg henstille, om det ikke skulde være rigtigt at træffe Forbestemmelse i saa Henseende. Vi have jo i Syland haft Beviiis paa, hvorledes adskillige Andre opfatte dette Spørgsmaal; de corporlige Straffe, der bleve anvendte paa Østerrigerne, bleve nemlig ikke anvendte paa Nhyggen. I § 30, der handler om Bøder, hedder det i 2det Stykke: „For det Tilfælde, at en Person, hvem en Bøde efter nærværende Lov er idømt, ikke fuldt betaler samme inden den foreskrevne Frist, træder isledetfor Bøden en i Dommen fastsat, efter den Skyldiges personlige Forhold og Sagens øvrige Omstændigheder nærmere bestemt Straf af simpelt Fængsel, dog ikke over 30 Dages Fængsel o. s. v.“ Jeg synes ikke, at det er rigtigt, at En, der har begaaet en Forfeelse, hvorfor han er bleven idømt en Bøde, skal selv have Valget imellem enten at betale Bøden eller at affone Bøden med Fængselsstraf, og jeg vilde finde det rigtigere, at forsaavidt han kunde, men ikke vilde betale Bøden, denne da kunde aftvinges ham ved Udpankning. I § 52 er et Ord, jeg finder mindre heldigt, men som jeg forresten dog ikke lægger synderlig Vægt paa. Naar der staaer: „Den, der ved Løfter, Trusler eller andre Forestillinger har bestemt en Anden til at begaae en Forbrydelse o. s. v.“, saa forekommer det mig, at dette „bestemt“ burde forandres til „foranlediget“ eller noget lignende, og naar det i § 53 ligeledes hedder: „Naar Den, som har bestemt en Anden til at begaae en Forbrydelse o. s. v.“, maatte jo ogsaa der „bestemt“ forandres. Komme vi nu til Capitel 16, der omhandler Forbrydelser imod Sædeligheden, saa gaaer § 159 ud paa, at „en gift Person, som indgaaer Ægteskab, ansees med Strafarbejde fra 2 indtil 6 Aar“, men „at dog